

numai tu

Paparuz

poți să-mi dizolvi
existențialo
matinal și atât de precoce
claustrofobia
cu ștrampii tăi
prea lycra
să rămână credibili întregi
în ascensorul acesta nebun
dinspre moarte
spre viață
în care m-ai azvârlit
placat aproape disperată
din dragoste
să mă faci eseu antologic
chiar în buturile
și sub nasul rivalei
de la parter
devenită brusc
spectatoare cu degetul înțepenit
pe un buton replay nefuncționabil
doar tu citadină vestală
mă puteai reinventa
croșeta din resturile minții mele
decăzute
abandonate într-un demisol
predestinat să mă urci
furioasă
dar atât de tandră
pe terasa inimii tale
la o cafea cu frișcă și un pișcot
iubito
despletește-mi puțin buzele
să te pot șopti
în sfârșit fericit